

Pisarani

Tuijotan puhelimen näyttöä
Etsin sanoja,
merkkejä toisista
Odotan viestiä
Viestiä joltakin,
keneltä tahansa
Tuijotan puhelimen näyttöä
Tuijotan kunnes en näe mitään,
en näe ketään
ja vajoan viileään huoneeni pimeyteen
Sulan seinille,
nukahdan nurkkiin
Uinun unelmissa,
niissä joku katsoo minua
ja haluaa
ja hymyilee
ja tunnen itseni taas ihmiseksi

Yksinäisyys imee ihmisen kuiviin hitaasti, mutta kuitenkin silmänräpäyksessä. Yksinäisyys on viiltävää, vihlovaa ja säälimätöntä. Se on loputonta hiljaisuutta ja merkityksettömiä päiviä, joina ei voi olla varma, onko sittenkään edes olemassa. Se on hetkiä hymyjen välissä ja niiden jälkeen. Se on vastauksettomia kysymyksiä ja itsensä syyllistämistä, vihaamista ja häpeämistä. Se on taakka, jota koettaa sietää, kunnes tahtookin hukkaa, musertua sen alle, koska ei voi enää muutaakaan. Yksinäisyys saa ihmisen kuihtumaan ja katoamaan niin kuin kukka kuihtuu silloin, kun se unohdettiin kastella. Yksinäisyys tappaa sinnittelevää sielua hyytävässä hiljaisuudessa.

Minä olin kuihtunut kukka. Sinnittelin kuivahtaneiden juurteni varassa valmiina päästämään irti. Heinäkuun kuumatkin yöt saivat minut palelemaan. Yhtenä tuolloisena yönä olin jättänyt ikkunan auki ja heräsin kadulta kantautuvaan nauruun. Se nauru oli kauneinta naurua, mitä olen milloinkaan kuullut. Se oli kevyttä ja soljuvaa kuin vesi, helisevää kuin aivan pikkuruiset kulkuset. Nousin ylös ja kävelin ikkunalle, katsoin alas vastapäiseen puistoon. Näin iloisia ihmisiä. Voin vieläkin muistaa, miltä näky tuntui. Sydämeni lipesi käsistäni ja paiskautui lattiaan, mutta sirpaleiden kilinä kuulosti aivan musiikilta. Silloin tartuin kynään ja vaaleansiniseen päiväkirjaani, kirjoitin, kirjoitin ja kirjoitin. "Haluan enemmän kuin puolittuja, haluan ystäviä, joille minulla on merkitystä."

Syksyllä luonto käy nukkumaan ja kuolleet kukat painavat päänsä ikuisiin uniin. Kun heinäkuusta tuli elokuu, pelkäsin, että minä ja kukat peittelemme itsemme samoilla puista putoilevilla lehdeillä. Niin ei käynyt. Niin kuin kukat joskus heräävät uudelleen henkiin saadessaan vettä, minä löysin pelastavat pisarani.

Syksy on horrokseen valmistautumista, mutta myös muutosta. Ensimmäisen pisarani tapasin uuden koulun asuntolassa. Tämän ystävän helposti innostuva persoona ja leikkisät hymykuopat saivat minut pitämään hänestä heti ensinäkemästä asti. Nykyään meitä luullaan usein siskoksiksi.

Toinen pisarani käveli koulun käytävällä minua vastaan ja alkoi höpöttää mitä sylki suuhun sattui tuomaan. Kotoisa olo hänen lähelläni teki meistäkin ystäviä.

Kuukauden kuluessa pisaroita sateli sieltä täältä aina vain lisää. Kukkani juuret vahvistuivat ja lehdet saivat taas väriä. Kun kirjoitan tätä, tajuan, etten tahdo enää kadota. Pisaroiden perhe on saanut jonkin sisälläni hymyilemään.

Elämä ei ole helppoa, mutta ystävät tekevät siitä helpompaa. He pitelevät minua pystyssä silloin, kun omat jalkani eivät kannan. He saavat minut tuntemaan, että elämä on elämisen arvoista. Että minä olen elämän arvoinen.

Kirjoittaja: Ella Rajapolvi

Teksti on palkittu kunniamaininnalla IBBY Finlandin kirjoituskilpailussa 2022.